

תגובה
נשית

גיבור השבוע הוא **משה דיין**. באחד הלילות הוא הופיע ביחידה קרבית והודיע כי החליט לצאת איתה למאבק נגד מסת' נגים. המ"כ לא הניד עפעף ונתן לשר' הבטחון לשכב לידו משך כל הלילה בגשם השוטף. דיין שלא נבהל מבגדיו הרטובים חזר למחרת ישר למשרדו. הוכחה לכך שדיין מעולם לא החשיב את בגדיו במיוחד סיפק השבוע גם שר'המשרה **אליהו ששון**, הידוע יותר בהיסטוריה הקצרה של מדינת ישראל כשליח למטרות שלום עבדאללה מלך עבר-הירדן. באחת הפעמים שיצא לבקר את עבדאללה נטל עימו את משה דיין. לשם הסוואה צוידו שניהם במדים של משקיפי אוויר. ששון, המקפיד על לבושו, בחל בחלי-פות המקומטות, הביא אותן הביתה לאשתו, **ג'וליה**, וביקש ממנה לגהן אותן. התגובה הנשית האופיינית של הגברת ששון: "מה יש? לדין אין אשה שתגהן בשבילו?" ומה היתה תגובת אלוף-האגודה **אריק שרון** כאשר קיבל בבוקר החמישי ביוני את מלית-הצופן סדן אדום את הפקודה נוע! הוא, כפי שהתגלה עכשיו, אמר פשוט: תודה, מוחל! והוא! והלשון היא, ל' עתים, מכשיר צבאי נכבד, לא טמנה גם

על עתיקות מותר גם לגלות כיצד כינה לפני שנים רבות (עשרים, ליתר דיוק) **דוד בן-גוריון** במכתבי ההוראות שלו למפקדת ההגנה באירופה מטבע זה הידוע בשמו הר' גיל כדולאר. הוא כינה את הדולארים הירר' קים סטיפאנים וזה לכבודו של המנהיג הי ציוני האמריקאי, גייס-הכספים **ד"ר סטיב פאן ויז**.

שותף
סמוי

הוא! וכבר הרבה זמן לא היה שום ציזובאח בחדשות על קריין-החדשות **עמק פרי**, דאג מי שדאג להפיץ את הסיפור הבא: כאשר המורה ביקש את התלמיד לק' רוא בשמות של עמקים בארץ, לא היסט התלמיד הרבה ופתח השומרון והרי ה' עמק הירדן ועמק פרי. • זה אותו תלמיד שהסביר כי הוא מכיר גם די הרבה הרים בארץ: הרי יהודה, ופתח אחרת זכה ה' חדשות. • כמעט ללא תשובה נשאר ה' פסנתרן **ארתור רובינשטיין** כאשר ב' אחת ההפסקות בקונצרט שלו בהיכל התר' בות בת-לאביב ניגש אליו יהודי אמריקאי, הושיט יד והציג את עצמו כשותף שלו. היה זה **שרדון כהן**, נציב מסי-הכנסה בארצות-הברית, מקום מושבו הקבוע של רובינשטיין. • להפתעה אחרת זכה ראש עיריית גבעתיים הצעיר, **קובה קרייזמן**, בעת סריקה אחר אנשי אל-פח נעצר חשוד כשבכיסו תמונתו של קרייזמן גזורה מ' עיתון ישראלי. לשאלת החוקרים הסביר החשוד כי האיש בתמונה אינו אלא בן-דודו הירדני, אחד מוחמד חסן. • חתייה שונה באה על ראש עיריית חולון, **פנחס אי' לון**, שסייר לאחרונה בגרמניה, בה ניפגש, בין השאר, עם ראש העיר היהודי של האמבורג, **הר"ר וויכמן**. היהודי הגרמני כל כך התרגש מן הפגישה עד שפרץ בכבי לזכר הסבל המשותף של כל בני ישראל. בתור תגובה פרץ גם ראש העיר חולון בכבי.

לחמניות
חמות

לזמרת הישראלית **טובה פורת** הולך לא רע. אחרי סידרת הופעות בהיילטון איסטנבול, היא עשתה רושם כה גדול על אחי האורחים, שלא היה אלא **השאח' ה' פריס**, עד שהוא הזמין אותה לחמש הופ' עות פרטיות בחצר-מלכותו בטהראן. שכר' הטיחה של טובה: אלף דולאר עבור כל הופעה. ואחרי זה כמובן היא כבר מופיעה ומופיעה: בתיאטרון הלאומי בבירה הפר' סית; בטלביזיה הפרטית ובטקס הכתרת-ה' שאח שיערך בשבוע הבא. • האיש העומד מאחרי אחד ממיבצעי הפירסום המצליחים של השנה — חלוקת סיגריות מיראד' חינם עליידי דיילות נחמדות כדי שהמעשנים ה' פוטנציאליים של מיראד' יעמדו על טעם הסיגרית הוא הפירסומאי החתיק **אליהו טל**. זה האיש שטבע עוד לפני עשרים שנה את סיסמת הפרסומת המוצלחת לחברת שמנים — אפשר לרמות את בני-האדם, אך לא את בני-החממים. אבל המעניין במיבצע של מיראד' הוא כי טל עצמו לא מעשן

זרעמן וארבע
היא בודקת את הפנטר

העיתונאית **זוה יריב** את ידה בצלחת והחלה לחקור לאחרונה את הענה המיוחלת של החיילים הקרביים. המונח ששבה את ליבה ביותר, עד עכשיו, הוא מושג חיל' איירי: לבחורה כבדתי-חזה יש, מה שהם קוראים, בידונים (אלה הם מילי-המטוס הניתנים לניתוק בעת מגע קרבי).

מתנה
נכבדה

ומה היה אליהו ששון מקבל משך שנים, לפני איוה שלושים שנה, כל ראש-שנה? כרטיס ברכת שנה-טובה מהמופתי של ירר' שלום, **חאג' אמין אדיהוסייני**. • מהמזד' **עבדאללה**, לעומת זאת, קיבל ששון שי הרבה יותר נכבד: ספר תורה שניצל מן הרובע היהודי בעיר העתיקה וכדי שרימוניה-כסף עשירי את הספר לא ישמיעו יותר מדי רעש בעת עוברו את הגבול עטף אותם ששון כנרבי. • אבל מתנה נכבדת באמת קיבל **גוסטאב נלי נס**, מנהל האקזינו בעיר-השעשועים הכל' גית נוקה. אחרי שהצטיין בגיוס כספים ל' מען ההזדהות עם ישראל של אליו שר' הבטחון מעריך-העתיקות של ישראל כד' עתיק בן 3000 שנה. • וכאשר מדובר

אלמגור ב'הפנטט'
היא מעלה את המוראל

אמנות

תיאטרון

קטסטרופה

הפנטט; (קומדיה מאת אן גיליקו; עברית: יעקב שבתאי; בימוי: שמואל בונים; עם גילה אלמגור, יוסף כרמון, אלי כהן, אלכסנדר אנסקי; התיאטרון הקאמרי). אין להבין מדוע העלה הקאמרי את המחזה ה' שדוף, השיטחי, והטרומ מבוגר הזה — אם זה לא כדי להוכיח עד כמה סרט טוב יכול להיות טוב יותר ממחזה המוצג בעיבוד ישראלי גרוע.

לכאורה, נידמה שגם מחזאות מתחילה, יכולה להפיק יותר מנושא יומרני כזה, המוגדר: "קומדיה על אנשים אינטליגנטיים בדרך כלל, התפוששים בדיוק בנקודה בה דיוקנו של האדם ההגיוני והאינטליגנטי מתמוטט... המין."

זוהי טעות: אן גיליקו לא השכילה ל' העביר ייסורי-מין וכמיהה, מגישה לכל ה' יותר, סיטואציות כימעט-קומיות ורפות' אונים, בעזרת ארבע דמויות מיסכנות: שלו' שה בחורים אוהבי-חתיכות, וחתיכה היס' טרית אחת.

בסך הכל רביעיה של אפסים, החסרים כל היגיו או כושר-ביטוי. לא משום שהמחזה דורש זאת — אלא משום היותן דמויות של קארטון, חדי-מימדיות וחסרות-ממשות.

מדרכא — **ממש**, המישחק, כמו ההצגה, וכמו המחזה-בלי-עיצוב-הקולנועי — הוא קטסטרופה.

יוסף כרמון בתפקיד טום, האמן הגבוה, קיבל תפקיד שאפשר היה לעשות בו משהו. מה שכרמון עושה זה הרבה רוח, בעזרת תנועות-ידיים ישראליות מופרזות.

אלי כהן, בתפקיד קולין, הבחור הביישן המשיג את החתיכה, נראה כאילו הוא מתבייש לשחק תפקיד כה אוילי. הוא ניכשל ממש כמו כרמון: לכל אורך ההצגה.

אלכסנדר אנסקי, בתפקיד האנטיסט טולן, רודף-הנשים, הוא קצת פחות גרוע — אך רק משום שהוא משחק כאילו והיה בובה של עץ, ולא שחקן חי.

היחידה הידועת למלא את תפקידה היא, תודה לאל, גילה אלמגור. אומנם, בדקות הראשונות, נידמה שהיא לא תצליח לעולם להיראות כבת 17 בלבד — אך זוהי טעות: היא משחקת את הטיפשעשרה שאינה כל-כך טיפשה — להפליא.

היא מצחיקה, מגרה, מעלה את המוראל — וכימעט — אבל רק כימעט מצדיקה את נוכחותה של הקהל פושרי-מחזאות באולם — עד לרגע האחרון, המייגע והמדרכא, ממש.

פסוקי השבוע

- **משה דיין**, על נוכחות צה"ל בשטחים המוחזקים: "כאשר אתה תוקע יתד באדמה, אתה דוחה עפר מסביבה!"
- **הרב הראשי, יהודה איסר אינטרמן**, על הוילול ברבנות: "כל מילה של פוליטיקאי, כל חוכמה של עסקן, זוכה לתשומת-לב הרבה יותר גדולה בעיתונות מאשר דבריו של רב."
- **דוי אשכול**, בדברו על מחיר המיליונים של מטוסי-קרב חדישים: "זה לא דבר שאתה נכנס כמו לבית-מרקחת לקנות שמן-זית."
- **חסיד סיפוח השטחים, המשורר אהרון אמיר**, על יחסי ישראל-ערב: "כוח חסר-איבה מול איבה חסרת-כוח."
- **אנטון ביי עטאלדה**, שר-חוץ ירדני לשעבר וכיום תושב ירושלים: "היהודים זעקו, שלום, שלום, ועשו מלחמות; הערבים זעקו, מלחמה, מלחמה, ולא עשו מאומה."
- **הצייר לודביג בלוס** על מראות הנוף המשתנים של ירושלים: "זאת לידי, המחליפה כל כמה דקות את שימלותיה."
- **הרבי-האגוף שלמה גורן**: "אין אצלנו דבר הקובע יותר בכל שטחי החיים מאשר הסטטוס קוו הזמני."